

[Lysholt Hansen.]

2) tandlægenes adgang til at foreskrive og anvende visse lægemidler ophæves,

3) lægers adgang til at betegne sig som og praktisere som tandlæger betinges af en praktisk uddannelse, og

4) retten til reklamering med tandbehandling m. v. indskrænkes.

Disse ændringer er som sagt alle en naturlig følge af, at udviklingen må siges at være løbet fra den gamle lov. Således må det vist anses for helt rimeligt, at danske tandlæger nu får lovhjemmel for, i lighed med deres kolleger i andre lande, at kunne anvende de moderne metoder for bedøvelse ved tandbehandling, så denne kan foregå så smertefrit som muligt; det vil ganske givet få yderligere flere mennesker til at gå til tandlæge i tide, at de nu kan få deres tandbehandling foretaget smertefrit. Udvidelsen består i, at tandlægerne nu får ret til at supplere lokalbedøvelse ved indsprøjtning med en bedøvelse ved den såkaldte lattergas, hvorimod den universelle anæstesi fortsat vil kræve en læges medvirken. Med hensyn til universel anæstesi står der godt nok i bemærkningerne til lovforslaget, at den bør foretages af eller i overværelse af en læge, hvorimod lovforslagets § 3, stk. 2, om det samme emne siger „må kun iværksættes af“ o. s. v.

Jeg beder ministeren bekræfte, at der her ikke kan ske nogen afvigelse fra lovens bogstav; selvom de nærmere regler må fastsættes af sundhedsstyrelsen, vil jeg gerne have bekræftet, at der på dette område ikke agtes gjort undtagelser. Vi har jo i de sidste år set eksempler på, hvor uheldige tilfælde der kan forekomme ved bedøvelse, når der ikke udvises den allerstørste omhu. Men det er et felt, hvor vi som lægmænd kun har meget ringe indsigt, og derfor må vi fuldt og helt stole på den lægelige sagkundskab. Jeg håber derfor også, at alle mulige og rimelige sikkerhedsforanstaltninger fastlægges i de regler, som til sin tid vil blive udformet af sundhedsstyrelsen.

Mit parti kan ligeledes tilslutte sig, at kravene nu skærpes for læger, der ønsker at betegne sig som og praktisere som tandlæger, og vi finder det rigtigt og rimeligt, at læger udover at have bestået egentlig eksamen efter loven nu også skal have et års praktikanttjeneste, inden de kan virke som

tandlæger. Det er en ganske naturlig konsekvens af den rivende udvikling, der er sket i teknisk henseende med hensyn til tandbehandling, og det er da også en ændring, der i henhold til bemærkningerne ville være blevet ført igennem for længe siden, hvis ikke besættelsestiden var kommet.

Jeg hilser denne ændring med så meget større glæde, som den vil sætte en stopper for en udvikling af den uheldige foreteelse, at nogle tandteknikere allierer sig med en eller anden læge, der står udenfor lægeforeningen, og derefter reklamerer med smertefri tandudtrækning ved hjælp af en bedøvelse, som vedkommende læge i kraft af sin uddannelse har ret til at foretage i mod sætning til tandlægerne. Det er den slags ting, der giver visse tandteknikerfirmaer et odiøst skær til skade for den store og ansvarbedviste del af tandteknikerstanden, og der er forsåvidt, kan jeg forstå, heller intet, man hellere ser, end at denne virksomhed standses. Jeg går ud fra, at bestemmelsen i § 2 vil hindre sådanne læger i at få den fornødne uddannelse, idet der vel ikke findes tandlæger, der vil optage en sådan læge til praktikanttjeneste. Man må så blot håbe, at ikke tandlæger udenfor tandlægeforeningen — for sådanne findes vel også — overtager de uorganiserede lægers hjælp på dette område.

Vi burde måske i det udvalg, som jeg regner med bliver nedsat, i det hele taget se nærmere på, om der ikke i loven kunne fastsættes bestemmelser, der udelukker en sådan virksomhed af folk, som kun har ringe eller ingen ansvarfølelse overfor deres fag; jeg tror nemlig ikke på, at de nye averteringsbestemmelser i så henseende kommer til at betyde tilstrækkeligt.

Løvrigt kan mit parti helt tilslutte sig, at der sker en sanering med hensyn til averteringen, så at vi kan komme bort fra de overdrivelser i reklamen, som vi har været vidne til både fra tandlægers og tandteknikers side, når det gælder omtalen dels af deres egen, dels af deres varers fortræffelighed, en reklame som i mange tilfælde har haft alt andet til formål end at bibringe befolkningen en rigtig opfattelse med hensyn til behandlingens eller midlets virkning.

I bemærkningerne til lovforslaget omtales kun tandteknikerne som syndere i så